

Decanus Collegii Philosophici In Academia Ienensi M. Wolfgangus
Heider L. S. P. D, : Quod Populus Judaicus De Captivitate Et Servitude
Babylonica Psalmo 137. preßis & flebilibus queritur modis suis de miseriis
ac lachrymis, & hostium de crudelitate, in solentia, fastu & insultu ... P. P.
Calend. Novembr A. O. R. 1617

Ienae

Heider, Wolfgang

Phil 2° 00268/02 (122)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00006792

urn:nbn:de:urmel-4f4a0215-9fbf-45e6-a76c-ba7f355939df3-00006091-18

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

DECANUS COLLEGII PHILOSOPHICI IN ACADEMIA JENENSI M. VVOLF- GANGUS HEIDER L. S. P. D.

VOD POPULUS JUDAICUS DE CAPTIVITATE ET SERVITUTE BABYLONICA

Psalm 137. pressis & flebilibus queritur modis suis de miseriis ac lachrymis, & hostium de crudelitate, insolentia, fastu & insultu: id Ecclesia novi testamenti de malis longè gravioribus, quæ sub impietate & tyrannide pontificia multis retro seculis pertulit, lamentari potest, & deplorare. Quid enim servitutis fuit quæ animas, quæ corpora, quæ fortunas, quod non toleravit? Quid æquum hierarchia & Ecclesiastica, & Politica, & æconomica, quod non passa fuit? Diluvium nullum est diluvium his præ malis, quibus Cacus ille Aventinus omnem orbem Christianum obruit, demersit, suffocavit. Animæ hominum, ut cætera mittam, perpetuis dubitationum fluctibus jactatae fuerunt, & metu purgatorii, quod quidem gurgis inexhaustus fuit avaritiæ pontificiæ, ad desperationem adactæ. Corpora macerata fuere jejuniis, & superstitioso ciborum delectu, peregrinationibus longinquis exhausta, flagris & scuticis ad sanguinis effusionem usque, casa, impuro calibatu excarnificata, & bellorum cadibus immanissimis deleta. Fortune orbis Christiani variis & prius inauditis rapinarum generibus ita direpta sunt, & Romæ delata: ut Imperium cum esset florentissimum tributis & vectigalibus ab hoc seruo servorum multis nominibus superatum fuerit. Ordo Ecclesiasticus qui docendi partes in Ecclesiâ sustinere debebat, utrumque rapuit gladium, de foro longè magis quam de choro sollicitus. Magistratus eo tandem miseria devenit, ut à Pontificis nutu pendere, ut hanc adorare bestiam, ut sandalia superbissimi sacrificuli osculari, ut denique pedibus hujus filii perditionis colla & dorsa sua submittere cogeretur. Oeconomia quantum labi & matrimonii prohibitione, & confusione libidinum, & liberorum è patriâ potestate seductione aspersum sit, vix est ut paucis explicari dicendo possit. Cum itaque tot & tantis a malis per ministerium Divi Lutheri nos liberârit Deus, & Ecclesiæ adhuc resque ipsarum rebus publicis pacem & auctoritatem pristinam, æconomiam vero quietem & dignitatem suam restituerit: tria sunt pietatis quæ nobis incumbunt officia. Primo quidem ut Deo, illi patriluminum, a quo descendit omne donum, perfectum, pro tantis beneficiis gratias agamus nunquam intermorituras, & manus nostras unâ cum Moyse semper ad occasum usque hujus vite mortalis cælum, versus tollamus. Deinde vero ut conjunctis viribus hunc communem pietatis & veritatis ac libertatis Christianæ hostem aggrediamur, & cum Eliâ mactemus illos sacrificulos Baalim, non corporeis quidem armis, sed ancipiti doctrina cælestis gladio: quicquid tandem gratia nobis incundum sit apud eos, quos hac meretrix Babylonica philtis suis inebriavit, & fascinauit. Denique, ut tantorum beneficiorum memoriam ad omnem usque propagemus posteritatem, cuius rei gratiâ anni Jubilas celebratio Serenissimis, & Illustrissimis à Principibus & Dominis, Dn. JOHANNES GEORGIO Electore, & Dn. JOHANNES ERNESTO juniore, Ducibus Saxonia, Julia, Clivia, & Berge &c. Dominis nostris clementissimis, prudentissimo instituta fuit consilio, & jam feliciter peragi cæpta. Ad hanc itaque gratæ mentis declarationem erga Deum, & hostis jurati defectionem, & sera posteritatis curam cum omnes pii accurrere debeant, & aliquid operarum conferre: id ipsum sui quoque muneris esse duxit Vir, Reverendus & Humanissimus Dn. M. ERASMUS REINHOLDUS Pastor Ecclesiæ Ermslebianæ in Saxonia vigilantissimus, qui cum rerum suarum gratiâ in patriâ, quam habet Salfeldiam, aliquot diebus subsistere cogeretur, Carmen seculare de hoc nostro Jubileo scriptum & illud quidem, quæ res grave & eruditum, quæ verba politum & tersum, quæ metrum elegans & jucundum die crastino post 2. pomeridianam, quod Deus bene vertat, publice recitare constituit. Hanc ad panegyrim ut Academia nostra cives frequentes confluant, & benevolas dicenti aures præbeant, & rogamus & horramur. Audient ea, quæ & vera, & accommodata temporis, & fructuosa, & cænis platoniciis, quæ sequenti potius die quam præcedenti, juvabunt, similima futura. Faxit Deus Opt. Maximus, ut centum post annos Jubileum secundum nostræ posteritatis omnem per orbem Christianum feliciter ac quiete celebret, &

Nati natorum & qui nascuntur ab illis.

P. P. Calend. Novembr. A. O. R. 1617.

Literis Johannis VVeidneri.